București, 9. IV. 1945.

Tanti,

Pe ziua de 3 Aprilie a.c. ți-am trimis, prin depozitarul ziarului „Universul" din T. Severin, un pachet, în care erau niște reviste „Academia", un număr din „Enigmistica", și două scrisori, una a mea și una a lui Milu. Sunt îngrijorat de soarta lui, căci e greu când nu cunoști și nu te cunoaște nimeni, să găsești bunăvoință. Dacă totuși, datorită unor împrejurări favorabile, pachetul ți-a ajuns în mână, înseamnă că trebuie să mulțumim destinului și noi doi și mama.

Aș vrea vești mai multe și mai prompte de la mata. Cum ești școlăriță, înseamnă că ai în condeiu un bun prieten. Îi-ai putea mai des conduce în așa fel, încât să mă simt mai mulțumit. Nu pot zice, de altfel, că nu sunt mulțumit și acuma. Mă gândesc chiar că pretind prea mult. E nevoie oare să mă corectez și să zic: „Dacă se poate!"? ...

Aș vrea să citesc o poezie de a matale, din aceles care nu se publică în „Universul Copiilor", căci

/.

trebuie să ai și de acestea. Poate mai ales de acestea ai. Și se cuvine să ai de acestea...

Ai cam uitat și „Universul Copiilor": cam de mult n'ai mai trimis nimica. Las' că și „Universul Copiilor" a cam uitat de lume, oricât ne sbatem noi să-l scoatem în lume. Ni se răspunde mereu că nu-i hârtie. Bine, zic cititorii noștri care ne asaltează la telefon, - bine, dar noi ce să citim, când atâta gazetă avem și noi?... Dece pentru cei mari să apară zece gazete și pentru noi nici una?... - Cei mari au mai multă nevoie de jurnale, decât copiii; și-apoi nu va trece mult și va apare și-al copiilor, - îi mai liniștim noi, ca a doua zi s'o luăm din capăt.

Totuși, n'ar fi rău să trimiți ceva, căci n'are să dureze cât lumea starea de acuma.

Să-ți dau acum câteva vești personale. Mi se pare că ți-am scris toată pătărania familiei mele, cum a fugit din Moldova, cum a ajuns în Oraviță ca să fugă și de acolo, cum s'a stabilit pe timpul iernii trecute la Câmpulung. Acum au luat-o din loc și de acolo și se află în drum spre casă, spre Fălticeni. Mie nu-mi pare chiar așa de bine că se întorc la vatră, căci mai întâi se călătoreste extrem de rău într'acolo, apoi nu mă voiu putea și eu duce de Paști acasă.

./.

Ar trebui să fac patru zile dus, patru întors, - şi cât să stau acasă? Aşa că voiu petrece Paştile aici, dacă alte împrejurări neprevăzute nu mă vor sili să fac altfel. Poate voiu face un drum până la Târgovişte, unde am un unchiu.

Cursurile universitare se termină la 30 Iunie, iar în Iulie se ţin examenele. Voiu fi deci liber de abia în August. Atunci, poate, mă voiu duce să-mi văd satul şi casa. Lipsesc de acolo, s'a împlinit anul la Crăciun. Îmi e dor mult şi, uneori mi-i e dor. Tot satul Boiu mi-i plin de neamuri. Cine nu mi-e neam, mi-e cunoscut şi prieten. Are ce mă chema acolo.

După ce ţi-am spus toate acestea, am să te rog să mă ierţi că ţi le-am spus. Sunt amănunte care pe mine nu te interesează. Şi pentrucă ştiu că mă ierţi, îţi mulţumesc şi-ţi doresc numai spor şi sănătate!

Încă

P. S. Tată, n'am mai încălit „Diogene", - acum observ. Paşii se fac încet, dar se fac.

Scrie-mi dacă ai primit pachetul prin depozitar. Şi scrie-mi şi de altele, tot ce vrei.

Încă odată:

Încă